

Horolezectvo

Teng Kang Poche

Jaro Duce Dutka, TREK SPORT tím
Foto: Martin Heuger, TREK SPORT tím

Väčšinou to začína tak, že ti niekto ukáže fotku kopca, porozpráva, a láska na prvý pohľad je na svete. Aj teraz to bolo tak, a ja som rok sníval, ako budem liezť v tejto fantastickej stene himalájskeho kopca, na ktorom ešte nikto nestál. Dlho som nemohol nájsť spolulezca, a tak som bol rozhodnutý do Himalájí na Teng Kang Poche odcestovať sám. Pár týždňov pred odletom ma navštívil Maťo H. a ponúkol svoju účasť. Musím priznať, že mi urobil obrovskú radosť. Vo dvojici sa to ťahá lepšie.

Pohľad na Everest.

Letecký pohľad na pleso pod kopcom.

O pár týždňov neskôr

Máme za sebou prípravu materiálu, balenie, cestu lietadlom cez Káthmandú do Lukly, a tiež trojdňový trek do dedinky THAME. Zažili sme všeličo, čo zažíva každý, kto ide liezť do Himalájí: problémy s nadváhou batožiny, strach, aby sa niečo nestratilo, dohadovanie s nosičmi a jakmenmi, ochutnávanie miestnych špecialít, ale tiež výdatná degustácia slovenských a nepálskych nápojov. Ako prevencia.

Severná stena Tenc Kang Poche. Vždy, keď sa aspoň nachvíľu vytrčí z oblakov, čumíme na ňu a hľadáme, kade by to mohlo ísť. Ako naozaj dôstojný cieľ sa nám javí pravý pilier – asi 1400m strmej skaly a potom bombónik – 400 výškových metrov šialeného snehového hrebeňa. Dramatickú atmosféru dotvára skutočnosť, že v deň, keď sme chceli opustiť dedinu a nasťahovať sa do steny, nasnežilo. My sme nešťastne pobehovali popod stenu a nového snehu bolo po guľky.

Teng Kang Poche.

Matrin Heuger.

Príroda pod stenou.

Rozhodujeme sa nečakať na lepšie podmienky a nastupujeme. Akosi sme zabudli na všetky nebezpečia, čo na horolezcov číhajú, hlavne keď je počasie pod psa, skaly sú strašné a klzké a špáry krvilačné. Hneď prvý deň sa stalo niečo, čo nás mohlo stáť život. Opíšem vám tú príhodu. Počúvli sme rady odborníka na stravovanie v extrémne, Peťa Valušiaka, a ako nosnú a základnú zložku potravín sme si zohnali skoro 2 kg kvalitných škvariet. Táto kalorická bomba nás mala ochrániť pred tou najtuhšou zimou a pomôcť nám prežiť skoro 4 týždne v stene. Stačila chvíľka nepozornosti a dva himalájske krkavce vyžobali diery do batohov a zožrali všetko dobré čo sme tam mali: kvalitné čokolády, salámy, ale hlavne škvarky! Za dve hodiny zožrali to, čo sme my chceli jesť 25 dní. Som presvedčený že tie krkavce ešte aj dnes serú škvarkovníky! Ostal nám len ovos. Ovos na sladko, ovos na slano, mäkký, tvrdý, skrátka ovos a len ovos. Po týždni lezenia a ťažkého vynášania vecí stále vyššie a

vyššie som sa pristihol, že si len tak pre seba erdzím. Tolko ovsu urobí svoje! Hravo urobí z človeka koňa, ale nezahreje. Na rozdiel od škvariek. Prešlo ďalších pár dní. Boli to dni plné driny, nadávok, ale tiež dní najfantastickejších pohľadov na Everest, Lhotse či na čierneho obra Makalu, Ama Dablam alebo Thamserku či Nupce. Horolezec si asi ani nemôže priať viac. A večer, keď po ťažkom lezeckom dni konečne varí a z plošiny sleduje ako zapadajúce slnko sfarbí majestátnu západnú stenu Everestu dočervena, vtedy je naozaj šťastný. Len tá zima! Ovos nezahreje. A potom sa to stalo. Už ani neviem, kolká noc to bola. Sníval sa mi strašný sen. Stál som pri válove plnom ovsu, mal som výrazne dopredu pretiahnutú lebku, špicaté uši, široké nozdry a v ľahkom vánku povievala moja lesklá hriva. Bol som kôň! Keby som sa aspoň premenil na jaka. Ten by tú zimu znášal lepšie! Celý spotený som sa prebral a hneď som zobudil aj Maťka. „Musíme zlaniť, bez škvariek to neprežijeme!“ Maťo len zaerdžal na znak súhlasu a začali sme zlaňovať.

Detail odstrašujúceho vrcholového hrebeňa.

Jaro Duce Dutka.

P.S. Po prečítaní tohto článku máte možno dojem, že to bola ohromná sranda a že sme tam len tak ľahučko popoliezali. Omyl. To som len tak blafoval. V skutočnosti to bolo vážne ťažké, ale veľmi krásne. Cením si, že sme našli odvahu nastúpiť do himalájskej, skoro dva kilometre vysokej a veľmi strmej steny vo dvojici. Zvládli sme prípravu, za dvanásť dní pôsobenia sme vyliezli skoro polovicu a bezpečne sme sa vrátili. Ale najkrajšie a najpríjemnejšie bolo zistenie, že to ide. Mať trochu viac šťastia s počasím a byť o kus väčší tvrďasi. Severná stena Teng Kang Poche je fantastická výzva, a my sa tam vrátime. Škvarky budeme mať zabalené v plechových krabiciach, ktoré krkavce neprezobú. Potom to vylezieme.

PodĎakovanie

Najskôr Maťkovi Heugerovi, že do toho so mnou išiel. Radekovi Zobanovi, za výborné organizačné zvládnutie. Firme TREK SPORT (už tradične), všetkým, čo nám držali palce, ale hlavne našim drahým manželkám, deťom a rodičom za podporu, bez ktorej by to naozaj nešlo.

Slovenská horolezecká sezóna 2002
[Horolezectvo](#) | [Umelé steny](#) | [Skialpinizmus](#) | [Ľadové lezenie](#)
[Galéria](#) | [Story](#) | [Sprievodca](#) | [Svet](#) | [English version](#)

© 2004 [Vladimír Líněk](#)